

ПОНЯТТЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА ЧИННИМИ ЗАКОНОДАВСТВОМ

Погонець Д. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н. Тунік Ю.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Першочерговим при дослідженні змісту поняття «некомерційна господарська діяльність», на нашу думку, є визначення дефініції провідної категорії господарського права «господарська діяльність». З цієї метою доцільно проаналізувати різні нормативно-правові акти. Зокрема, у Законі України «Про зовнішньоекономічну діяльність» у ст. 1 визначено: «господарська діяльність - будь-яка діяльність, у т. ч. підприємницька, пов'язана з виробництвом і обміном матеріальних і нематеріальних благ, що виступають у формі товару» [1]. У Законі України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» (втрата чинності від 28.06.2015 року) під господарською діяльністю законодавець розуміє будь-яку діяльність, у т. ч. підприємницьку юридичних осіб, а також фізичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності, пов'язану з виробництвом (виготовленням) продукції, торгівлею, наданням послуг, виконанням робіт [2]. У чинному Законі України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» [3] відсутня легальна дефініція господарської діяльності.

Відповідно до ст. 3 Господарського кодексу України (надалі - ГК України), під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність [4].

В Податковому кодексі України (далі – ПК України) визначено, що господарська діяльність - це діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів,

виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу і проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема, за договорами комісії, доручення та агентськими договорами (п. 14.1.36 ст. 14).

Причому необхідно відзначити, що останнє визначення фактично нівелює суб'єктний склад господарської діяльності. Порівняння сформульованих вище визначень господарської діяльності, дає підстави говорити про те, що дефініція, яка представлена у ГК України є уніфікованою та загальноприйнятною.

Отже, ознаками господарської діяльності є сфера здійснення - суспільне виробництво (господарська сфера); зміст - виробництво та реалізація продукції, виконання робіт, надання послуг відбувається не для власних потреб виробника, а для задоволення потреб інших осіб - споживачів у широкому розмінні (громадян як кінцевих споживачів, суб'єктів господарювання та різноманітних організацій, що використовують зазначені блага для задоволення своїх господарських чи інших потреб); передача зазначених благ іншим особам на платній основі, тобто функціонування у формі товару; професійні засади господарської діяльності; спеціальний суб'єкт, який повинен зазвичай мати статус суб'єкта господарювання; поєднання приватних інтересів виробника (в одержанні прибутку чи інших вигод/переваг від господарської діяльності) та публічних інтересів

Література

1. Про зовнішньоекономічну діяльність: Закон України від 16 квітня 1991 року (редакція від 01.01.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
2. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України року (втрата чинності від 01.06.2000 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
3. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України від 02 березня 2015 року (редакція від 01.01.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
4. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 року (редакція від 19.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
5. Податковий кодекс України : Закон України від 12.12.2010 року (редакція від 01.01.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.

СИСТЕМА ЗАХОДІВ ЗАПОБІГАННЯ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

Ярандін Д. – ст. 3 курсу, гр. ПРВн-31.

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Скірський І.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Задля належної розробки відповідних заходів протидії злочинності, в тому числі кіберзлочинності, необхідна належна організація діяльності, як правоохоронних органів, так і вищих органів держави, яка відповідає вимогам, що ставляться до правової, незалежної та демократичної держави.

Крім того, необхідне встановлення та усунення факторів, що позитивно впливають на існування та розвиток кіберзлочинності.

Необхідно зауважити, що незважаючи на прийняття на національному рівні нормативно-правових актів у сфері боротьби з кіберзлочинністю, її

«уніфікований» склад до цих пір чітко не визначений, оскільки одночасно зростають не тільки технічні засоби, програмне забезпечення тощо, так і кримінальні хитрощі самих кіберзлочинців.

Сьогодні виокремлюють наступні проблеми у цій сфері:

- недосконалість законодавства;
- труднощі організації і проведення комп'ютерних експертиз;
- складності проведення заходів оперативно-технічного документування злочинних дій осіб;
- відсутність практики й механізмів розкриття «транснаціональних» комп'ютерних злочинів з територіально-розподіленими й нестабільними в часі слідами тощо [7, с. 73].

В такій ситуації правоохоронним органам доцільно вживати низку заходів:

1. збільшення кількості перевірок підприємств, установ та організацій, діяльність яких прямо пов'язана з використанням комп'ютерних технологій або наданням інформаційних послуг;

2. збільшення перевірок різного роду на об'єктах, що призначені для передачі інформації (супутникові вишки, автоматизовані телекомунікаційні мережі, серверні кімнати тощо);

3. встановлення посиленого контролю за обігом будь-яких технічних засобів, що заборонені для використання у вільному обороті (технічні засоби для зняття інформації з каналів зв'язку, для прослуховування, для вирахування пароллю тощо), які можна вільно придбати на певних інтернет-сайтах.

Спеціально-кримінологічне запобігання також відноситься безпосередньо до діяльності поліції, спрямоване головним чином на окремі соціальні групи, які привертають увагу суб'єктів запобігання: особи, що раніше вчинили злочини, звільнені з місць позбавлення волі, засуджені до видів покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, й особи, від яких можна очікувати вчинення злочину, тощо. Отже, виявлення та облік осіб, які здійснюють (або схильні) злочинну діяльність у сфері комп'ютерних технологій є однією із центральних організаційних проблем, оскільки специфіка виявлення й наступної роботи з

такою категорією осіб залежить від особливостей зазначеної категорії злочинів, на підставі наявності у осіб певних знань та їх роду діяльності. У зв'язку з чим, необхідними умовами для розроблення ефективних заходів протидії кіберзлочинності є аналізування особистості кіберзлочинця.

Встановлення тих чи інших обставин потребує, в першу чергу, здійснення працівниками поліції збору й аналізу інформації про оперативну обстановку й потенційні об'єкти запобігання, за допомогою використання (як окремо, так і комбіновано) низки спеціальних методів.

Ефективним напрямком запобігання кіберзлочинності також є здійснення певних заходів щодо порядку користування мобільним зв'язком, що поширений майже у всіх сферах життєдіяльності суспільства, відповідно, може піддаватися тим чи іншим злочинним проявам з застосуванням комп'ютерних технологій або використана для вчинення аналізованих злочинів.

На наш погляд, одним із напрямків протидії кіберзлочинності має стати реформування підрозділів МВС України, що забезпечить підготовку та функціонування висококваліфікованих фахівців в експертних, оперативних та слідчих підрозділах поліції, задіяних у протидії кіберзлочинності, та здатних застосовувати на високому професійному рівні новітні технології в оперативно-службовій діяльності.

Згідно Постанови Кабінету Міністрів України від 13.10.2015 року «Про утворення територіального органу Національної поліції» [2] в Україні створена як юридична особа публічного права Департамент кіберполіції зі статусом міжрегіонального територіального органу Національної поліції.

Створення такого органу правозахисного призначення, на нашу думку, який за своїми технічними та професійними можливостями матиме змогу миттєвого реагування на кіберзлочини та кіберзагрози, а також, у відповідності до кращих світових стандартів проводитиме міжнародну співпрацю сприятиме ефективному знешкодженню транснаціональних злочинних угруповань у даній сфері.

Література

1. Біленчук П. Д. Міжнародна високотехнологічна кіберзлочинність: поняття, сутність, шляхи подолання / П. Д. Біленчук // Актуальні проблеми держави і права. - 2008. - Вип. 44. - С. 71-75.
2. Про утворення територіального органу Національної поліції : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.10.2015 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

УДК 347.122

ПИТАННЯ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Ейсмонт С. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31.

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Україна сьогодні знаходиться на шляху подолання негативних явищ у сфері захисту права інтелектуальної власності, зокрема:

- подолання проблем у сфері колективного управління майновими правами;
- легалізація комп'ютерних програм в державних органах;

– протидія інтернет-піратству.

Питання про захист інтелектуальної власності в мережі Інтернет гостро підіймається у більшості країн світу, на жаль, в Україні йому приділяється мало уваги, тому необхідно знайти оптимальні способи вирішення даної проблеми, спираючись на міжнародний досвід.